

A megőrzött és továbbadott szépség

Fehér Irén festőművész Gyöngyöshalászon született, s itt élt 39 éves koráig. A természet szépsége, a hagyományok iránti vonzalma, tisztelete vezetett művészi fejlődésében. A kilencvenes években több alkotótáborban és kiállításon vett részt, mert fontosnak tartotta, hogy megmutassa, kitárja művészetét a nagyvilág számára, miközben mások által maga is gazdagodik. Budakeszire költözésük idején kezdett mélyebben ismerkedni a festéssel és a különböző technikákkal. Művészetében tükröződik kielégíthetetlen vágya a szabadságra, s úgy tartja, hogy szabadság az, amikor az ember elfogadja a Teremtő által rá mért sorsot, és tudatosan vállalja is azt.

Képein tükröződik természet iránti rajongása. Milyen indíttatásból táplálkozik vonzalma a festészet iránt, s hogyan emlékszik, milyen állomásokon keresztül érkezett meg mai Őnagához?

A gyökerek a gyerekkorhoz vezetnek. Már apró koromban is megfogott a természet szépsége, amikor egy-egy patakparti kirándulás alkalmával órákon át el tudtam nézni a fűben fekvő, vonuló, gomolygó felhőket, s az abba beleképzelte alakokat. Babákat és baba-bútorokat készítettem, sőt a babáimnak ruhát is varrtam. Kicsi koromtól vonzott a díszítőművészet, a környezet szépségeinek hordozói, és a szándékolt szépítés, ami megjelenik az emberek öltözködésében, lakásuk és kertjük kialakításában, esztétikumában. Ifjan hímzéseimmel vettem részt környezetünk gazdagításában s közben észrevétlenül bele-nöttem egy hagyományörző népi kultúrába, részese lettem annak az alkotói folyamatnak, amely az utóbbi száz évben szerencsére divattá vált, s általa sokan megismerhették a magyar tájegységek, népcsoportok sajátos vizuális kultúráját. A népi díszítőművészetről szóló kiadványok, a vele foglalkozó szakkörök segítséget és bemutatkozási lehetőséget kínáltak; a hímzés mellett horgoltam és varrtam egyedi ruhadarabokat is. Az öltözködés kultúrája

közelebről is érdekelt, így kerültem kapcsolatba a divatszakkal, magam is voltam maneken.

Az alakrajzolás vágyától hajtván jártam 1995-től a Budai Rajziskolába, majd a Ferenczi-körbe; és festési technikákkal ismerkedtem Lovasberényben a Sáska Tibor - vezette alkotótáborban, ahová azóta rendszeresen eljárak. De emellett természetesen más művésztáborokban is résztvettem: Enyingen, Nyíregyházán, Igalon, Pincehelyen, Várpalotán, Telkibányán, Balatonföldváron, Fűzfőn, Szemesen Taljándörögdon és Délegyházán. Legutóbb egy nemzetközi alkotótáborba hívtak meg, Ócsára. Wieger Mariann magán rajziskoláját is látogattam, ahol nagyon sokat tanultam, csakúgy, mint a Műcsarnok másoló kurzusain, Makovecz Annával.

Számomra a természet a Minden. Nagyon sokat túráztam az ország különböző tájain, s jógatáborokban volt alkalmam megélni, mennyire a természet részei vagyunk. Hét éven át vegetáriánus voltam, szervezetem annyira megtisztult, hogy sokszor éreztem azt, egybeolvadok a természettel,

szatot festem, hanem ami mögötte van, a látszatot lefordítom a festés nyelvére, hiszen a festő akkor is dolgozik, amikor nincs előtte állvány, ecset, festék. A megfigyelések adják az inspirációt és a későbbi megvalósítás lehetőségét. Akkor tudok jó képeket festeni, ha nem az eszemmel festek. Amikor megszűnik az idő, a tér, s átadom magam a teremtésnek. Csodálatos érzés, úgy érzem ilyenkor, mindent és mindenkit szeretek a Földön.

Fontos üzeneteket szeretnék közvetíteni Isten és Jézus szeretete által: nem a látványt, a hitemet festem, mert éppen a hit nyitja rá szemünket a látványra. Sok ember arra törekszik, hogy visszafelé élje az életét: minél több pénzt akar szerezni, hogy aztán tegye, amit szeretne, mert ettől várja, hogy boldog lesz. De fordítva van: előbb azzá kell válnunk, akik valójában vagyunk, mert egyedül csak így tehetünk szert arra, amire vágyunk.

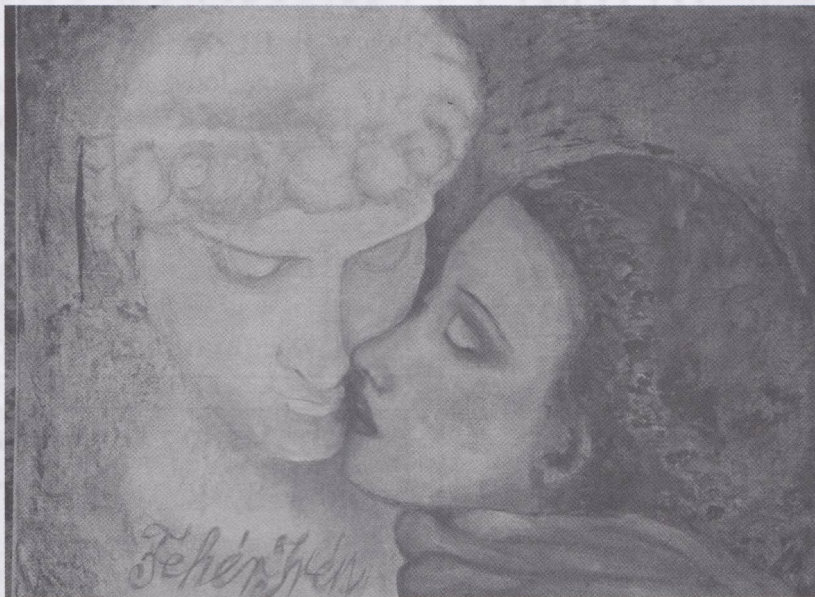
Festészetéből sugárzik az élet sokszínűsége, a lélek gazdagsága. Maga az élet lüktet, pompázik a képeken.

Az ember olykor tévelyeg, tán szenved, míg keresi útját. Ha megtalálja, megéli a csöndet, a békét, így alkalmassá válik a kegyelem befogadására. Minden embernek egyedi küldetése van, mindenki az egységéből jött, és oda tér vissza, csak előbb teljesítenie kell a rárótt feladatokat. Föl kell fedezni önmagunkat, társainkat, a világot, felszínre hozni értékeinket, hogy egymás számára csak a szépet, az igazat közvetítsük. Ez teljesíti ki az embert. A szépséget őrizni is kell, de ugyanakkor közvetíteni, áramoltatni is fontos. *Talán ez a művészi hitvallása is?*

A művészet idézi fel azt a misztériumot, amely nélkül nem létezhetne a világ. A művészi alkotás-

nak túl kell lépnie minden emberi határon, széttörve a gátakat. A mű gyermekkori látomások és álmok birodalmába lép. Kívánom, hogy mindenki találja meg alkotó énjét, s az „elvezített gyermekeket” hívjuk vissza! Ha elfogadjuk annak felelősségét, hogy Isten gyermekei vagyunk, a legnagyobb jóban lehet részünk, amit az élet nyújthat számunkra.

Galgóczy Zsuzsa

egyensúlyban vagyok, megérkeztem. Hatalmas béke és nyugalom szállt meg. A természeti látványra szükségem van, ez kiindulási pont, amire támaszkodhatok. De ugyanakkor nem esem a látvány csapdájában, mert tudom, hogy ami előttem van, az csak a felszín, a látszat. Minél tovább nézem, annál gazdagabb leszek, s olyan dolgokat veszek észre, amit korábban nem láttam. Ilyenkor már nem a lát-

